3. "ஒன்றவன் தானே"

உலகில் பல அருளாளர்கள் தொன்றுதொட்டு இறைவனை நாடி அடைவதற்கான முயற்சிகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு இறைவனைப் பற்றிய பேரறிவைத் தாம் பெற்று, அந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பரம்பொருளின் தன்மையைப் பற்றியும், உயிர்களுடைய நிலையைப் பற்றியும், பரம்பொருளுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவைப் பற்றியும் தோத்திரங்கள் மூலமாகவும், சாத்திரங்கள் மூலமாகவும் பல நுட்பமான உண்மைகளை நமக்கு அறிவித்திருக்கின்றார்கள். இந்த உண்மைகளை அருளாளர்கள் சொல்லக் கேட்டு நாம் தெரிந்து கொள்கின்றோம். தத்துவ மேதைகளும், அறிஞர்களும் அவர்களுடைய அறிவாற்றல் அடிப்படையில் இந்த உண்மைகளைத் தத்துவரீதியாக நமக்கு எடுத்துச் சொல்லும் போதும், அந்த உண்மைகளின் தன்மை, ஆழம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கற்றுணர்ந்து பிரமித்து விடுகின்றோம். ஆச்சரியப்படுகிறோம். அறிவு மட்டத்தில் பரம்பொருளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது ஒரு படியாகும். உணர்வுரீதியாகப் பரம்பொருள் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வது மற்றொரு நிலையாகும். சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களும் நமக்குப் பரம்பொருளைக் கோடிட்டுக் காண்பித்து, அதை அடைவதற்கான மார்க்கங்களைத் தெரிவித்துத் தங்கள் பணியை முடித்துக் கொள்கின்றன. சாதகன் இறை உண்மையை அனுபவரீதியாகப் பெற்றுக்கொள்வதே முடிவான முடிவு என்று அருளாளர்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இந்த அனுபவம் உயிரை இறைவனுடன் இணைக்கின்றது. இதை உயிர் அனுபவம் என்றும் சொல்லலாம். திருவருளால் மட்டுமே நிகழக்கூடிய நிகழ்ச்சி இதுவாகையால் இதை அருள் அனுபவம் என்றும் கூறலாம். இந்த அனுபவத்தில் கிடைக்கக்கூடியது பேரறிவாகும். இறைவனாகிய பேரறிவில் உயிராகிய சிற்றறிவு ஐக்கியம் அடைவதே ஆன்மிகச் சாதனையின் முடிவாகும். நமது அருளாளர்கள் இந்தத் துறையில் தலையாய அனுபவம் பெற்றவர்கள். அவர்களுடைய அனுபவமும், எடுத்துக்காட்டலும் ஆன்மிக அடிப்படையில் முடிவான முடிவாகும். ஏனென்றால், அவை உயிருக்குச் சொல்லொணா இன்பத்தையும், அமைதியையும், மன நிறைவையும் தருகின்றன.

இந்த இடத்தில் நாம் நம்முடைய அனுபவங்களைப் பற்றிச் சற்று சிந்திப்பது நல்லது. நாம், நம்முடைய பொறிகள், புலன்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி, நம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய அறிவையும்

அனுபவத்தையும் பெறுகிறோம். இதை விஷய அனுபவம் என்பார்கள். நம்முடைய ஆற்றல் எல்லாம் இந்த விஷய அனுபவத்தைப் பெறுவதிலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் அறிஞர்கள் பலர் மனிதனைப் பற்றியும், இந்தப் பூமியைப் பற்றியும், பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கான பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, பல நவீன கருவிகளை இதற்காக உற்பத்தி செய்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தி, பௌதிக ரசாயன அடிப்படையில், நமது அறிவு வியக்கத்தக்க வகையில் வளரும் வகையில் பல சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிறார்கள். இதனால் பெற்ற அறிவை விஞ்ஞான அறிவு எனலாம்.

பல விஞ்ஞான மேதைகளுடைய முயற்சியின் விளைவாக நமக்கு ஏராளமான விஞ்ஞான அறிவு கிடைத்திருக்கின்றது. இருந்தாலும் விஞ்ஞானிகள் திருப்தி அடைவதில்லை. தாங்கள் பெற்றுள்ள அறிவு முடிவான அறிவில்லை என்று கருதுகின்றார்கள். மேலும், மேலும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஆவலினால் உந்தப்பட்டு, மேலும் பற்பல புதிய கருவிகளை உருவாக்கி அவற்றின் மூலமாகத் தங்களுடைய அறிவையும் அனுபவத்தையும் விரிவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். ஆழப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இருந்தாலும், இயற்கையைப் பற்றிய அறிவை நாம் முழுமையாகப் பெற்றுவிட்டோம் என்று ஒருவராலும் சொல்ல முடியாது. பல கோடி சீவ ராசிகளையும், தாவர இனங்களையும், இயற்கையின் இயக்கம், நியதி ஆகியவற்றையும் நாம் கண்டு அனுபவிக்கும்போதெல்லாம் இயற்கையின் விரிந்த ஆழ்ந்த தன்மை நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு பொருளைக் கூறிட்டுக் கொண்டே போனால் கடைசியில் கிடைப்பது எல்லாவற்றையும்விட நுண்ணியமான அணு என்கின்ற பொருள் என்று விஞ்ஞானிகள் கூறினார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அந்த அணுவையும் பிளந்து பார்க்கும்போது அதற்குள்ளும் பல பொருள்கள் இருப்பதைத் தத்துவ ரீதியாகவும், பரிசோதனைகள் மூலமாகவும் விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்துள்ளார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கூடிய அணுவின் உட்பொருட்களில் ஒன்று எலக்ட்ரான் என்பதாகும். இந்த அணுவையோ அல்லது எலக்ட்ரான் போன்ற அணுவின் உட்பொருட்களையோ நாம் கண்களால் காண முடியாது. எனினும் அவை இல்லையென்று ஒருவரும் மறுத்துச் சொல்வதில்லை. ஒரு காலத்தில் அணுவுக்குள் இந்த எலக்ட்ரான் என்பது வட்டமாக நடுவில் இருக்கும் புரோட்டான், நியூட்ரான் போன்ற உட்பொருட்களைச் சுற்றி வந்ததாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், இப்பொழுது அந்த எலக்ட்ரான் என்னும் உட்பொருளுடைய தன்மையை மேலும் மேலும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது அதைக் குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில் ஒரு இடத்தில் இருப்பதாக நிர்ணயிக்க முடியாது என்று விஞ்ஞானிகள் கூறி வருகின்றனர். ஓரளவு அதை யூகிக்கலாமென்றும் மற்றபடி தெளிவாக அதனுடைய நிலையை நிர்ணயிப்பது கடினம் என்றும் இப்பொழுது கருதப்பட்டு

வருகின்றது. அணுவின் உட்பொருள்களுக்குள் ஏராளமான பலவிதத் தன்மை வாய்ந்த உட்பொருள்கள் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது. ஆகவே, இயற்கையின் தன்மையை முடிவாகப் புரிந்துகொண்டு விட்டோமென்று கூற முடியாது.

வேறு உதாரணத்தையும் கொடுக்கலாம். சென்ற நூற்றாண்டில் விஞ்ஞானிகள் பொருள் (Matter) என்றும் ஆற்றல் (Energy) என்றும் பேசி வந்தார்கள். இன்று இவ்வாறு இவ்விதமாகப் பாகுபாடு செய்யப்படுவதில்லை. பொருளுக்கும் ஆற்றல் நிறைந்திருப்பதாகவும், பொருளையே ஆற்றலாக்கி விடலாமென்றும், ஆற்றலைப் பொருளாக்கி விடலாமென்றும் விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது இயற்கையின் உண்மையான தன்மையை அறிவதென்பது மிகக் கடினமென்றே புலப்படுகிறது. ஆனால், விஞ்ஞானிகள் சளைத்துவிடாமல் மேலும் மேலும் பரிசோதனைகள் மூலம் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டே போகின்றார்கள். அறிவு வளர வளர நாகரீகமும் வளர்கிறது. எந்தக் கொள்கையை முன்வைத்து அறிவை அடைய முற்படுகின்றோமோ அந்தக் கொள்கை மறக்கப்பட்டு அறிவினால் கிடைக்கக்கூடிய ஆற்றலை இக வாழ்விற்குப் பயன்படுத்தவே தொடங்கி விடுகின்றோம். இதுவும் திருவருளின் விளையாட்டு போலும்!

அருளாளர்கள் உணர்வு நிலையிலிருந்து கொண்டு பிரபஞ்சங்களின் எல்லா உண்மைகளையும் திருவருளால் தம்முள் உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள். உதாரணமாக, அண்டங்களிலுள்ள கோள்கள், புவனங்கள் அனைத்தும் உருண்டை வடிவமாகவே உள்ளன என்றும், அவை எந்த அளவையாலும் அளந்து காண முடியாதவை எனவும், அவற்றின் அற்புதங்கள் சொல்லில் அடங்கா எனவும், இவ்வண்டங்கள் விரிந்தவண்ணம் உள்ளன எனவும், வீட்டுச் சாளரத்தின் வழியே புகும் சூரியனின் கதிர்களில் மிதக்கும் நுண்ணிய அணுப்போன்ற துகள்கள் போல எண்ணிறந்த உலகங்கள் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன எனவும், கூறியுள்ள மணிவாசகப் பெருமானின் திருவாக்கினை நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அருளாளர்கள் மெய்ஞ்ஞான வழியில் பல உண்மைகளைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தெரிந்து கொண்டு விட்டார்கள் என்பது நம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

"அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பரும் தன்மை வளப்பரும் காட்சி

ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்று எழில்பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இல்நுழை கதிரின் நுண் அணுப் புரையச்
சிறியவாகப் பெரியோன் தெரியின்"

(திருவண்டப்பகுதி - திருவாசகம்)

நம்மால் பொருளிலுள்ள அணுவை ஐம்பொறிகளின் மூலம் உணர முடிவதில்லை. ஆனால், அணுவின் தன்மையைப் பற்றி விஞ்ஞானிகள் கூறுவதை ஒப்புக் கொள்கின்றோம். காற்றை நாம் பார்ப்பதில்லை: ஆனால் காற்றடிப்பதை உணர்ந்து கொள்கின்றோம். ஆகாயத்தைப் பார்க்கின்றோம்; ஆனால் ஆகாயம் என்ன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அவ்வளவு தூரம் போகத் தேவையில்லை. நம்மைச் சுற்றிப் பற்பல சீவராசிகளைப் பாபார்க்கின்றோம். ஆனால், அவை எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தெரிந்த சில விஷயங்களை வைத்துக் கொண்டு பெருமையாகப் பேசிக் கொள்கின்றோம். ஆனால், தெரியாதவற்றை நினைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது புரியாத நிலையில் தட்டிக் கழித்து விடுகின்றோம். விஞ்ஞானிகள் சொல்லுவதை ஒப்புக் கொள்ளும் நாம் ஆன்மிக அனுபவம் பெற்ற அருளாளர்கள் கூறுவதை ஒப்புக் கொள்ளத் தயங்குகின்றோம். இறைவன் இல்லை என்கிற நிலையிலிருந்து வாதத்தைத் தொடங்கும் பெரியவர்கள், விஞ்ஞானத்தின் உண்மைகளை ஒப்புக் கொண்டவர்கள், விஞ்ஞானிகளும் முடிவான உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்பதையும் சற்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சிறிது அடக்கத்துடன் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகிச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்பொழுது நாம் ''அறிவு அறிவு'' என்று பறைசாற்றி வரும் நிலை முடிவான நிலை அன்று என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இயலும். இதையே திருமந்திரத்தில் திருமூலர் அழகாகப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

''எல்லாம் அறியும் அறிவு தனைவிட்டு
எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை
எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானெனில்
எல்லாம் அறிந்த இறையென வாமே''. **(திருமந்திரம் - 2596)**

நாம் பெறும் அறிவு சுட்டிக்காட்டுவது என்ன என்பதைப் பற்றிச் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். நாம் அறிவு பெறுகின்றோம் என்றால் நாம் யார்? நாம், நமது உடல், அத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் கருவிகள், மனம், புத்தி, சித்தம் போன்ற உட்கருவிகள் அல்ல என்பது தெரியும். நாம் யார் என்பதைப் பற்றிய சிந்தனையை வேறொரு கட்டுரையில் தொடருகின்றோம். இங்கே நாம் என்பது உயிர். உயிர் என்பது அறியும் ஆற்றல் பெற்ற ஒரு பொருள் என்கிற அளவுக்குத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் அறியும் பொருளாக இருந்தாலும், நம்முடைய அறிவாற்றலுக்கு குறைபாடுகள் உண்டு. நம்முடைய அறிவுச் சக்தி தானாக இயங்குவதில்லை. அறிவோடு அறிவாக பேராற்றல் ஒன்று நமது அறிவை இயக்கி வருவதால்தான் நமது அறிவு இயங்குகின்றது. இல்லாவிட்டால் இயங்காது. மேலும், நம்முடைய அறிவு தான் சார்ந்த பொருளின் தன்மையைப் பெறும் இயல்புடையது. அதாவது எந்த ஒரு நேரமும், எந்தப் பொருளைப் பற்றிச் சார்ந்து இருக்கின்றதோ, அந்தப் பொருளைப் பற்றிய அறிவை மட்டும் பெறும். இவையெல்லாம் நம்முடைய அறிவின் குறைபாடுகள். அதே நேரத்தில் நம்முடைய அறிவாற்றல் நமக்கு

இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால், இறைவனுடைய அருளாற்றலின் தன்மையைக் குறிப்பிட்ட அளவு பெற்றிருக்கின்றது என்பதை உணர வேண்டும். இதுவே உயிர் என்று சொல்லி இயங்கி வருகின்ற நாம் பெற்ற பெரும் புண்ணியம். இறைவன் பேரருளாளன். எல்லையற்ற அறிவொளி பெற்றவன். பேராற்றல் பெற்றவன். அவனுடைய அறிவும் அருளுமே நம்மை இயக்கி வருகின்றன. இதை அருளாளர் பெருமக்கள் நன்கு அறிந்து, உணர்ந்து, அவர்களுடைய அனுபவத்தை நமக்குத் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுடைய அறிவாற்றல் புறத்தே சென்று விஷய அனுபவத்தைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக நம்முள்ளேயே கிடக்கும் பரம்பொருள் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. அந்த உணர்வை அருளாளர் பெருமக்கள் தோத்திரங்கள், சாத்திரங்கள் மூலமாக நம்முன் வைத்துள்ளார்கள்.

திருமூலர் பெருமான் அருளிச் செய்துள்ள திருமந்திரமாலை ஓர் சிறந்த அனுபவ நூல். அவருடைய திருவாக்கு தெளிவாகவும், ஆழமாகவும் இறை உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக விளக்குவது பாயிரப் பகுதியிலுள்ள முதல் மந்திரம், அது பின்வருமாறு:

"ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றவன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே". (திருமந்திரம் - 1)

அதே நிலையை விவரிக்கும் திருஞானசம்பந்தருடைய பாசுரம் வருமாறு:

"ஈறாய்முதல் ஒன்றாய்இரு பெண் ஆண்குணம் மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம் அவை ஐந்தாய்
ஆறார்சுவை எழோசையொ டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான் இடம் வீழிம்மிழ லையே".

அப்பர் சுவாமிகள் பின்வருமாறு அருளுகின்றார்:

"இரு நிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி இயமானனாய்
எறியும் காற்று மாகி

அருநிலையதிங் களாய் ஞாயிறாகி ஆகாசமாய்
அட்ட மூர்த்தியாகிப்

பெருநலமும் குற்றமும், பெண்ணும் ஆணும்
பிறர்உருவும், தம்முருவும் தாமேயாகி,

நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன் சடை அடிகள் நின்றவாறே".

இரத்தினச் சுருக்கமாக மாணிக்கவாசகர் ''ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க'' என்று வாழ்த்துகின்றார்.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் இந்த உண்மையை மேலும் பின்வரும் அடிகளில் தெளிவாக்குகின்றார்:

''மந்திரமாய்ப் பதமாகி, வண்ண மாகி,
வளர்க லையாய்த் தத்துவமாய்ப் புவன மாகி,

சந்திரனாய், இந்திரனாய், இரவி யாகித்
தானவராய், வானவராய்த் தயங்கா நின்ற

தந்திரமாய், இவையொன்றும் அல்ல வாகித்
தானாகித் தனதாகித் 'தான்நான்' காட்டா

அந்தரமாய் அப்பாலாய், அதற்கப் பாலாய்,
அப்பாலுக் கப்பலாய் அமர்ந்த தேவே''.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்தால் இறை உணர்வாளர்களுடைய அனுபவம் ஒன்றேதான் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியும். தங்களுடைய யோகத்தின் ஆற்றலாலும், தவத்தின் வலிமையாலும், தியானத்தின் ஆழத்தினாலும், உண்மையை உணர்ந்த அருளாளர்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் எழும் அனுபவங்களை மந்திரமாக நமக்குத் தரும்பொழுது, உண்மை ஒன்றே என்கின்ற காரணத்தினால் அவர்களுடைய மொழியில் ஒற்றுமை தோன்றுகிறது.

அருளாளர்கள் தரும் பரம்பொருள் விளக்கம் அவர்களுடைய அனுபவத்திலே தோன்றியதாகும். இறைவனைச் சிற்றறிவினால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. நமது அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கும் ஓர் உண்மையை இறைவனுடைய திருவருளாலே நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். திருவருளைப் பெற்ற அருளாளர்களுடைய திருவாக்கு மந்திர சக்தியைப் பெற்றது. அவர்களுடைய பரம்பொருள் விளக்கம் முழுமை யானது. எல்லா அனுபவங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று அவன்தானே என்று கூறிவிட்டார் திருமூலர் பெருமான்.

இறைவன் ஒருவனே என்பது அதற்குப் பொருள். உலகெலாம் வியாபித்திருப்பதும் ஒரே பொருளே. மற்றவையெல்லாம் தெய்வங்கள். பரம்பொருளின் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் உட்பட்டு இயங்குகின்றன. மெய்ப்பொருள் ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். உள்ளது ஒன்றே. அதுவே உண்மை என்பது வேத வாக்கு. இறைவன் பரிபூரணன். பரம்பொருளுக்குப் பல பெயர்கள் கொடுத்து வழிபட்டாலும் உள்ளது ஒன்றே. ஒரு நேரத்தில் அல்லது ஒரு இடத்தில் இருந்து மறைந்து, மற்றொரு நேரத்தில் அல்லது மற்றொரு இடத்தில் அழிந்து மறைவது மெய்ப்பொருள் ஆகாது.

இடத்தாலும், காலத்தாலும் கட்டுப்படாதவை மெய்ப்பொருள். தோன்றி அழியக்கூடிய பொருளை மெய்ப்பொருள் என்று கூற முடியாது. ''நித்தியமாய், நிர்மலமாய், நிட்கலமாய், நிராமயமாய், நிறைவாய், நீங்காச் சுத்தமுமாய், தூரமுமாய், சமீபமுமாய், துரிய நிறைச்சுடராய்'' விளங்கும் என்று பரம்பொருளின் தன்மையைத் தாயுமானார் பெருமான் கூறுகின்றார்.

பரம்பொருளின் தன்மையைப் பலவாறாகப் பிரித்துச் சொன்னாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பரம்பொருள் என்பது ''சத், சித், ஆனந்தம்'' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இந்த மூன்று நிலைகளையும் உணர்ந்தே அனுபவிக்க இயலும். எனவேதான் சமயத்தின் குறிக்கோள் இந்த மூன்று நிலைகளையும் அனுபவித்துத் தனதாக்கிக் கொள்வது என்பதாகும். சமயங்களும் மக்களும் பரம்பொருள் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற நிலையில் அதுவே நிலையான பொருள் என்று எடுத்துரைக்கின்றனர். **''சுத்த சிவம் எங்கும் தோய்ந்து நிற்கின்றான்''** என்கின்றார் திருமூலர். **''எங்கும் சிவனடிக்கே செல்வம்''** என்பதும் திருமூலர் வாக்கு. இப்பரம்பொருள் **''நெஞ்சு நிறைந்தங் கிருந்த நெடுஞ்சுடர்''** (திருமூலர்) ஆகும்.

எல்லா வுயிர்க்கும் இறைவனே யாயினும்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காண வொண்ணாதே.

(திருமந்திரம் - 312)

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான எங்கும் பரவியுள்ள பரம்பொருளின் தன்மையை விளக்க இயலாத நிலையைப் பிரம்மனும் திருமாலும் அடிமுடி காணாத நிலை என்று கூறப்படுகின்றது. இந்த மெய்ப்பொருள் ஒன்றைத்தான் பலர் பலவாறாகத் துதிக்கின்றனர். இதையே

''ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி''

என்று ருக் வேதம் கூறுகின்றது.

''ஆரறி வார்எங்கள் அண்ணல் பெருமையை
யாரறி வார்இந்த அகலமும் நீளமும்
பேரறி யாத பெருஞ்சுடர் ஒன்றதின்
வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே''. **(திருமந்திரம் - 95)**

பரம்பொருளைச் சுட்டறிவினால் மட்டும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவனருளாலே நம்முடைய உணர்வுகள் தூய்மைப்பட்டிருக்கும் நேரத்தில் உள்ளத்திலே தோன்றும் ஞான ஒளி வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அப்படி அனுபவிக்கப்படும் பரம்பொருளைச் சத்தியம், ஞானம், ஆனந்தம் என்று மறைகள் கூறுகின்றன. பரம்பொருள் அறிவுப் பெருவழி. ஆனந்தத்தின் இருப்பிடம். இங்கே பயன்படுத்தப்படும் சொல் ஆனந்தம். இன்பம் என்று கூறுகின்றபொழுது அதற்கெதிராகத் துன்பம் என்கிற அனுபவம் உடனேயே வருகின்றது. ஆனால், ஆனந்தம் என்கின்ற நிலைக்கு

எதிராகவோ மேலாகவோ ஒரு நிலை கிடையாது. ஆனந்தத்திலிருந்து உயிர்கள் தோன்றின. தோன்றிய உயிர்களெல்லாம் ஆனந்தத்தில் வாழ்கின்றன. இறுதியில் ஆனந்தத்தில் லயமடைகின்றன என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. பரம்பொருளோடு வேறொரு தெய்வத்தையும் ஒப்பிட முடியாது. ''சிவனோடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை'' என்பார் திருமூலர் பெருமான். அவனுக்கு உவமை அவனே. அவனின்றி வேறு தேவர்களும் இல்லை. அவனல்லாது செய்கின்ற தவங்களும் இல்லை. பரம்பொருளின்றிப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள் புரிதல் போன்ற தொழில்கள் நடைபெறா. உயிர்களுக்குத் தலைவன் ஈசன், அவனின்றி ஒரு அணுவும் அசையாது. அவனுக்கு அப்பாற்பட்டு வேறு ஒன்றும் இல்லை. எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பரம்பொருள் எதிலும், எல்லாவற்றிலும் அடங்கி நிற்கும். ''படம் கொண்டு நின்ற பல்லுயிர்க்கெல்லாம் அடங்கலும் தாமுமாய் நின்றான்'' என்பார் திருமூலர் பெருமான். உயிருக்கு உயிராக நிற்கும் ஈசன், அணுவிற்கு அணுவாக அடங்கி நிற்கும். இன்று விஞ்ஞானிகள் அணுவுக்குள்ளே மாபெரும் சக்தியை கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். சக்தி என்பது இறைவனுடைய அம்சமாகும். அணுவுக்குள்ளே ஈசன் இருப்பதைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே திருமூலர் பெருமான் சொல்லிவிட்டார்.

''அணுவில் அணுவினை ஆதிப் பிரானை
அணுவில் அணுவினை ஆயிரங் கூறிட்
டணுவில் அணுவை அணுக வல்லார்கட்
கணுவில் அணுவை அணுகலுமாமே''. (திருமந்திரம் - 2003)

அணுவைத் துளைத்துப் பார்க்கும் பொழுதும் அந்த அணுவிலே தெரியக் கூடிய சக்தியை இறைவனுடைய சக்தியாகவே திருமூலர் பெருமான் பார்க்கின்றார். அருளாளர்கள் கண்ட உண்மை அணுவை எவ்வளவு கூறிட்டுப் பார்த்தாலும் அகக் கண்கட்குத் தோன்றும் காட்சி அந்த இறைவனுடைய தன்மையேயாகும். இறைவன் அணுவிற்குள் அணுவாக இருக்கின்றான். பரம்பொருளை அனுபவிக்க முயல்பவர்கள் சிந்தனையில் இது முதற்கட்டமாகத் தோன்ற வேண்டும். அணுவுக்குள் அவனும், அவனுள் அணுவும் வேற்றுமையற்ற நிலையில் கலந்திருக்கக் கூடிய உண்மை நன்கு தெரிந்து விடும்.

''அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவுங்
கணுவற நின்ற கலப்ப துணரார்
இணையிலி யீச னவனெங்கு மாகித்
தணிவற நின்றான் சராசரந் தானே''. (திருமந்திரம் - 2010)

''அணுத் தரும் தன்மையில் ஐயோன் காண்க'' என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகின்றார்.

அணுவில் இருக்கும் இறைவன் அண்டமெல்லாம் நிறைந்தவனாகவும் அதற்கும் அப்பாற்பட்டும் நிற்கின்றான். எல்லையற்ற பரம்பொருள் மண்ணிலும் விண்ணிலும், தீயிலும் நீரிலும், நிற்பது மட்டுமல்லாமல் அவற்றிற்கெல்லாம் ஆதாரமாகவும் விளங்குகிறது. சொற்பதம் கடந்த தொல்லோனுடைய அருளினால், ஆணையால், சராசரங்கள் யாவும் சுழன்றும் இயங்கியும் வருகின்றன. இறைவனுடைய தாண்டவம் எப்போதும் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுகின்றது. ''எங்கும் திருமேனி, எங்கும் சிவசக்தி''. எண்ணிலா அண்டங்களுக்கும் இறைவன் ஆதாரமாக விளங்குகின்றான். பல்வகைச் சீவராசிகளுக்கு அடிப்படைத் தத்துவமாக விளங்குகின்றான். பல திசைகளிலும் சூழ்ந்துள்ள இறைவனுக்கு எண்ணற்ற பிரபஞ்சங்களே நடஞ்செய்யும் ஆலயமாக அமைகின்றன.

''அண்டம் எழுகோடி பிண்டம் எழுகோடி
தெண்டிரை சூழ்ந்த திசைகள் எழுகோடி
எண்டிசை சூழ்ந்த இலிங்கம் எழுகோடி
அண்ட நடஞ்செயும் ஆலயந் தானே''. (திருமந்திரம் - 2773)

அருவமாக இருக்கும் பரம்பொருள் உயிர்களின் உணவுக்காக அரு உருவமாகவும், உருவமாகவும், அனுபவப் பொருளாகவும் உயிர்களோடு கலந்துள்ள நிலையில் உணர்வுகளால் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய தன்மையிலும் நிற்கின்றது. பரம்பொருள் எண்ணற்ற அண்டங்களோடு கலந்து நிற்கின்றது. உள்ளும் புறமும் தோய்ந்து நிற்கிறது. நீரினில் பால் போல் குணமும், மணமும் இணைந்து நிற்கின்றது. இதை உணர்ந்தால் கிடைக்கக்கூடிய ஆனந்தம் விவரிக்க இயலாத ஒன்று.

''ஆரும் அறியாத அண்டத் திருவுருப்
பார்முத லாகப் பயிலுங் கடத்திலே
நீரின்றிப் பால்போல் நிற்கின்ற நேர்மையைச்
சோராமற் காணுஞ் சுகம் அறிந் தேனே.'' (திருமந்திரம் - 450)

இறைவன் படைத்தலுக்கும், காத்தலுக்கும், ஒடுக்கத்திற்கும் காரணமாக இருக்கின்றான். அவனே உயிர்களுக்கு அருள் புரிந்து, தக்க நேரத்தில் பல பரிபாகம் செய்து அவற்றைத் தன்னுடன் கலக்கச் செய்கின்றான். விரும்பியமாத்திரத்திலேயே பல ஊழிகளையும், உலகங்களையும், உடலையும் படைத்து அருள் புரிபவன் அவனே.

''ஒருவனுமே உலகேழும் படைத்தான்
ஒருவனுமே உலகேழும் அளித்தான்
ஒருவனுமே உலகேழும் துடைத்தான்
ஒருவனுமே உலகோடு உயிர்தானே.'' (திருமந்திரம் - 404)

இறைவன் உடலிலும், உயிரிலும், அசையும் பொருளிலும், அசையாப் பொருளிலும் இரண்டறக் கலந்துள்ளான். தண்ணீரில் உப்புக் கரைந்திருக்கும்

பொழுது உப்பினைத் தனியாகப் பார்க்க முடிவதில்லை. ஆனால், கதிரவனின் வெப்பத்தால் நீர் ஆவியாகும் பொழுது உப்பானது தனியே தங்குகின்றது. அதேபோல இறைவன் தான் படைத்த உயிரினங்களுடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்துள்ளான்.

இதனையே மாணிக்கவாசகர் ''எள்ளும் எண்ணெயும் போல் நின்ற எந்தையே'' என்கின்றார்.

எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்துள்ள இறைவன் இப்பூவுலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு ஆகாய வடிவினனாய் இருக்கின்றான். அவனே சுடுகின்ற தீயாகவும், கதிரவனாகவும், திங்களாகவும் உள்ளான். அவனே அருள் மழை பொழியும் ஆற்றலாகவும் நிற்கின்றான். அவனே பரந்து உயர்ந்த மலையாகவும், குளிர்ச்சியான கடலாகவும் நிற்கின்றான். இந்த மந்திரத்தின் உட்பொருள் அவனன்றி வேறில்லை என்பதேயாகும். அவனாலேயே அசைவில்லாத சடப்பொருள்கள் அசைகின்றன. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.

''தானே இருநிலந் தாங்கிவிண் ணாய் நிற்குந்
தானே சுடும் அங்கி ஞாயிறுந் திங்களுந்
தானே மழைமொழி தையலு மாய் நிற்குந்
தானே தடவரை தண்கட லாமே''. **(திருமந்திரம் - 10)**

அருளாளர்கள் இறைவனைத் தூய சோதியாக, நந்தா விளக்காக, மாசற்ற சுடராகத் தங்களுடைய உள்ளத்தில் அனுபவிக்கின்றார்கள். சூரியனும் சந்திரனும், விண்மீன்களும் அவனது ஒளியாலேயே பிரகாசிக்கின்றன. அவற்றின் இயக்கங்களில் அவன் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றான். இறையெனும் அணையா விளக்கைத்தவிர வேறு விளக்கு இருக்க முடியாது. நம்முள் விளக்கினை ஏற்றி, வெளியை, அம்பலத்தை அறிய வேண்டும்.

அறிவு வழியாகப் பரம்பொருளின் தன்மையை விளக்கிக் கொண்டே போனாலும், அதை உணர்வுரீதியாக அனுபவித்தாலன்றி உண்மை விளக்கம் கிடைக்காது. அருளாளர்கள் இந்த உண்மை விளக்கத்தைப் பெற்றவர்கள். பரிசோதனை மூலமாகவும் விஞ்ஞான வழிகளினாலும் ஐம்பொறிகளைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் இந்த உண்மையைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. இந்த உண்மையை உணர்வதற்கான வழிகள் வேறு என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். அவர்கள் கடைப்பிடித்த மார்க்கம், வழி நடந்து சென்ற பாதை, மற்ற மார்க்கங்கள், பாதைகள் போல் அல்ல. இறைவனை அவர்கள் எங்கெல்லாமோ தேடிச் செல்லவில்லை. புண்ணிய நதிகளில் நீராடுவதும், திருத்தலங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள இறைவனை வணங்குவதும், ஆன்மிகத்தில் பக்குவமடைந்த பெரியோர்கள் உபதேசங்களைக் கேட்பதும் ஓரளவிற்குப் பயன்படுகின்றன. நமது மனதைக் குவித்து, ஒருங்கமைத்து

தான் என்கின்ற நினைவை சற்று அகற்றி வைப்பதற்கு இந்த மார்க்கங்கள் பயன்படுகின்றன. அவற்றின் எல்லையை அடைந்த அருளாளர்கள் தாங்கள் வீற்றிருந்த இடங்களிலேயே இறைவனைக் காண்கின்றார்கள், வணங்குகின்றார்கள், வழிபடுகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய பரம்பொருள் ஊனிலும் உயிரிலும் உள்ளது என்று அனுபவித்த அருளாளர்களின் திருவாக்கு மந்திரமாகும். அது நிலை பெற்றது. மாறாத தன்மையை உடையது. இது புறவழிச் சாதனையன்று. இது அகவழிச் சாதனையாகும்.

"என்ஒன்றி நினைந்தவர் தம்பால்
உள்நின்று மகிழ்ந்தவன் ஊர்ஆம்"

என்கிறார் திருஞானசம்பந்தர்.

அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனை அனுபவப் பொருளாக்கிய சாதனை நம்முடைய அருளாளர்களைச் சாரும். நமது சுட்டறிவுக்கு எட்டாத இறைவனைத் தனது உள்ளம் கவர்கள்வன் என்று கூறித் தன்னுடைய குழந்தை விரலால் சீர்காழிப் பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி "பிரம்மாபுரம் மேவிய பெம்மான்" என்று உலகோருக்கு உணர்த்திய பெருமை உலகின் முதல் ஞான குருவான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைச் சேரும். புறத்தே இறைக்காட்சியைத் தந்து அனுபவிக்கும் மெய்யுணர்வாளர்கள் அகத்தேயும் இக்காட்சியிலே ஊறி நிற்பதை அருளாளர்களுடைய திருவாக்கின் வாயிலாக அறிந்து கொள்கின்றோம். இதைப் பற்றிச் சற்று மேலும் சிந்திக்க வேண்டும். இறைவன் நமது உடலிலும் தங்குகின்றான் என்று கூறுவதைப் பலர் ஏற்பதில்லை. நமது உடல் ஒரு சடப்பொருள். அழியும் தன்மையுடையது. இது எவ்வாறு இறைவனுடைய இருப்பிடமாகும் என்று பகுத்தறிவாளர்கள் ஐயம் எழுப்புகின்றார்கள். இதற்கு அறிவு ரீதியான விளக்கம் கொடுப்பது கடினம். அருளாளர்களுடைய அனுபவத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அதை விளக்கமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் அதை பகுத்தறிவாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை இதுபோன்ற அனுபவத்தை விஞ்ஞானரீதியாக விளக்க முடியாது என்பதே அவர்களுடைய நிலையாகும்.

மனிதன் தோன்றின நாள் முதற்றே பரம்பொருள் என்று ஒன்று உள்ளதா இல்லையா என்கின்ற கேள்வியைக் கேட்டுக்கேட்டு அதற்குப் பலவாறாகப் பதில் அளிக்கச் சிந்தனையாளர்கள் முயற்சி செய்திருக்கின்றார்கள். இறைவனைப் புறத்திலே காண முடியும் என்கின்ற கோட்பாடு உடைய சமயங்கள் நம் நாட்டில் மட்டுமன்று, மேல்நாடுகளிலும் இருந்து வந்துள்ளன. ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான நிலையான இறைவனைத் தம்முள் உணர முடியும் என்னும் எண்ணத்தை, நம்பிக்கையை உலகிற்கு அருளாளர்கள் தங்களுடைய அனுபவம் மூலமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். இந்த உணர்வு நிலையைப் பற்றிச் சற்று சிந்திக்க

வேண்டும். நம்முடைய ஐம்பொறிகள் இயங்கும் பொழுது அவை தூண்டி விடுவது நம்முடைய உள் உணர்வைத்தான் என்பதை முதலில் யாவரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். கண்கள் பார்க்கின்றன, காதுகள் கேட்கின்றன, வாய் பேசுகிறது, மூக்கு நுகர்கிறது. நாம் வேறு ஒரு பொருளைத் தொடும்பொழுது அதனாலும் பற்று உணர்வு ஏற்படுகிறது. இந்த ஐம்பொறிகள் புறத்தே உள்ள பொருட்கள் பற்றிய அறிவினை நம்முள் இருக்கும் மனதுக்குள் சேர்க்கின்றன. மனமானது விஷய அனுபவங்களில் சேர்க்கையாகின்றது. அவற்றால் எழும்பக்கூடிய எண்ண அலைகள் மனத்தின் அமைப்பிற்கு உரு அளிக்கின்றன. இந்த விஷய அனுபவங்களையும், எண்ண அலைகளையும் பாகுபடுத்தி அவற்றிற்கெனப் பொருளையும் நெறியையும் தருகின்றது புத்தி. இந்தப் பக்கம் எல்லாம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்றால் நான் என்கின்ற எழுச்சி தோன்ற வேண்டும். நான் என்கின்ற முனைப்பின்றி விஷய அனுபவங்களுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் பொருளே இருக்காது. மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகியவற்றை உட்கருவிகள் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த உட்கரணங்களின் பணியே மற்ற உயிர்களிடத்தே தம் நிலையை வலுப்படுத்திக் கொள்வதுதான். இவ்வாறு வலுப்படுத்திக் கொள்வதன் வாயிலாகவே பிரபஞ்ச இயக்கம் நடைபெறுகிறது. படைப்புத் தொழில் தொடங்குகிறது.

உடலையும், உடலில் கருவிகளையும் கொண்டு புறத்தை மையமாக வைத்து வாழும் வாழ்க்கை நான், எனது என்கிற பற்றின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. வேற்றுமைகள் வளருகின்றன. புறக்காட்சி உடலையும், உள்ளத்தையும் நிரப்புகின்றது. அகக்காட்சி மறைகின்றது. சாதாரணமாகச் சொல்லப் போனால் வாழ்வின் நிர்ப்பந்தங்களில் மூழ்கி உலகத் தத்துவங்களிலே ஈடுபட்டு சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் வாழ்ந்து குடும்பம் என்றும், மனைவி மக்கள் என்றும், சொத்தென்றும், செல்வமென்றும் சூழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அத்தகைய சூழலில் வீழ்ந்து நிற்கின்றோம் என்றும் அறிந்து கொள்ளாமல் ஒருவித மாயையில் நாம் இருக்கும்போது, நமது மனதை உட்புறம் செலுத்தி, அக்காட்சி பெறும் முயற்சியில் இயங்குவது மிகமிகக் கடினமாகும். அகக்காட்சி என்கிற உணர்வே, அனுபவமே இருக்க முடியாது என்றுகூடச் சொல்லத் தோன்றும். இந்த நிலையை மாற்றி வெற்றி கண்டவர்கள் அருளாளர் பெருமக்கள். மனம், புத்தி, அகங்காரம் போன்றவைகள் வெறும் கருவிகள் என்று அவர்கள் உணர்ந்தவர்கள். அவற்றை முதற்கண் அவர்கள் அடக்க முற்படுகிறார்கள். சதா வெளியே தாவி ஓடத் தயாராக இருக்கும் ஐம்பொறிகளைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருகிறார்கள். மனமும், எண்ண அலைகளும் விஷய அனுபவத் துடிப்பும் சிறிது சிறிதாகத் தங்கள் இயக்கத்தைக் குறைத்து ஒடுங்கிய நிலையில் வரும் பொழுது சொல்லொணா அமைதி தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றது. அகண்ட, ஆழ்ந்த கடலின் கரையோரத்தில் நின்று இயற்கைக் காட்சியை அனுபவிக்கும் ஒருவனுக்கு, என்றும் ஓயாத கடலலைகளின் படமும், அவ்வலைகளின் ஓசையுமே மனதில் நிற்கின்றது. கடலின் அகண்ட, விரிந்த, ஆழ்ந்த தன்மையை அவன் அப்பொழுது அறிந்து

கொள்வதில்லை. அதே மனிதன் ஒரு கப்பலில் நடுக்கடலில் பிரயாணம் செய்யும் பொழுது நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள நீரின் கரையற்ற நிலையை உணருகிறான். கடலின் ஆழத்தையும் அவன் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அலையற்ற அக்கடலின் மத்தியில் பிரயாணம் செய்யும் அவனுக்குச் சிந்தை தெளிகின்றது. மனம் அமைதி அடைகின்றது. அந்த நிலையில் கடலின் உண்மையான தன்மையை உணர்ந்து கொள்கின்றான்.

"திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே". (திருமந்திரம் - 2955)

மனதிலே சஞ்சலங்கள் நிற்கின்ற பொழுது கிடைக்கும் அனுபவத்தில் ஞானிகள் இறைவனைக் காண்கின்றார்கள். அதாவது இறைவனுடைய ஆற்றலை உணருகின்றார்கள். அவர்களுடைய அறிவு பெரும் மாறுதலை அடைகிறது. எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் பேரறிவைப் பேரொளியாகக் காண்கிறார்கள். இந்தப் பேரறிவே உயிருக்கு உயிராக நின்று உயிரை, உடலை இயக்குகின்றது என்று தெரிந்து கொள்கிறார்கள். இதுவே அவர்கள் பரம் பொருளை உணர்ந்த நிலையாகும். அந்த நிலைக்கு வந்தவர்கள் இறைவனை வேறெங்கும் தேடப்போவதில்லை. சாதாரண மக்கள் உண்மையில் இறைவனை வழிபட வேண்டுமென்கின்ற ஆவலுடன் மனம் என்கின்ற தேரிலேறி நாடு முழுவதும் அலைந்து திரிகின்றார்கள். அந்த மனம் என்னும் தேருடன் பூட்டப்பட்டுள்ள ஐங்குதிரைகளும் ஐம்பொறிகளாகும். ஐம்பொறிகளும் மனமும் போகும் வழியே அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தால் இறைவனை எப்படி அடைவது? மெய்யுணர்வாளர்கள் ஐம்பொறிகளையும் உட்கருவிகளையும் தம்முள் அடக்கித் தானென்கின்ற நிலையை மறந்து இறை அனுபவத்தைப் பெறுகின்றார்கள். எங்கும் வியாபித்துள்ள இறைவன் தம்முள் இருப்பதையும் உணருகின்றார்கள். இதைத் திருமூலர் அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

"மாயனை நாடி மனநெடுந் தேரேற்றிப்
போயின நாடறி யாதே புலம்புனர்
தேயமும் நாடுந் திரிந்தெங்கள் செல்வனைக்
காயமின் னாட்டிடைக் கண்டு கொன்டேனே".

(திருமந்திரம் - 2983)

சமய நெறி இறைவனை அடையப் பல வழிகளைச் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றது. சிறப்புமிக்க சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் போன்றவை சைவ சமயம் காண்பிக்கும் பாதைகளாகும். சமய நெறிக்குட்பட்டு வாழ்க்கையை இறை வழிபாட்டுக் களமாக எண்ணித் தாம் மேற்கொள்ளும் எல்லாவிதப் பணிகளும் இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டு என்கின்ற வகையில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, அதிலே ஒரு மகிழ்ச்சியையும் அமைதியையும் பெற்று, கர்மங்களின் வலிமையை உணர்ந்தவண்ணம், அந்த வலிமையைக் குறைக்கும் முகத்தான் தனது மனம், வாக்கு, காயம்

ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை ஒரு முழுமையான சமய வாழ்வாகக் கருதலாம்.

அதே நேரத்தில் இதுபற்றி அருளாளர்கள் வேறு கருத்தினையும் நமக்கு வழங்குவார்கள். திருக்கோயில்களுக்குச் செல்லலாம். அங்குள்ள புனித நீரில் நீராடலாம். இறைவனைப் பல வழிகளில் வழிபாடு செய்யலாம். இவற்றையெல்லாம் செய்த பிறகும் இறைவனைக் காணவில்லை அல்லது உணரவில்லை என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டால் அதற்குப் பொறுப்பு இறைவனாகுமா? ஆணவம் என்கின்ற தனித்தன்மையில் தொடர்ந்து நின்று கொண்டு நானும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றேன். பெரிய செலவில் இறைவனுக்கு அபிஷேகம் செய்தேன், பார்த்து மகிழ்ந்தேன். அத்துடன் என் பணி முற்றிற்று என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர் அதைச் செய்யாமலேயே இருந்தாலும் அவர்களுக்குப் பெருத்த இழப்பு ஒன்றும் ஏற்படாது.

மனத்தின் தன்மையை மாற்றுவதன் மூலமாகவே ஆன்மிக அனுபவத்தைப் பெற முடியும். ஆன்மிக அனுபவம் கிட்டும்போது உள்ளத்தினுள்ளேயே தீர்த்தங்களில் நீராடலாம். திருக்கோயில்களிலுள்ள இறைவனைச் சந்திக்கலாம். எம பாசத்தை அகற்றலாம். மனத்திலுள்ள மாசும், மறுவும் நீக்கப்பட்ட பின் தீர்த்தங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இந்த அனுபவத்தை உதறிவிட்டுப் பள்ளமும் மேடும் திரிந்து என்ன பயன்? திருமூலர் பெருமான் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

"உன்னத்தின் உள்ளே உளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்துநின் றாடார் வினைகெடப்
பள்ளமும் மேடும் பரந்து திரிவரே
கள்ள மனமுடைக் கல்வியி லோரே". **(திருமந்திரம் - 509)**

உலகில் பரவி நிற்கும் பரம்பொருளே ஊனில் நிறைந்த ஆன்மாவாக விளங்குகின்றது என்பது வேதவாக்காகும். உபநிடதங்கள் இதைப் பல உவமானங்கள் வழியாக விளக்குகின்றன. குடத்தின் உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் இருப்பது ஒரே ஆகாய வெளி. குடம் உடைந்ததும் உள்ளும் புறமும் நிற்கின்ற ஆகாய வெளி ஒன்றாகி விடுகின்றது. திருமூலர் பெருமான் இதை வேறு ஒரு உவமானத்தினாலும் எடுத்துரைக்கின்றார். மண் ஒன்று என்றாலும் அதே மண்ணினால் பல பாத்திரங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பரம்பொருள் ஒன்றே. அவனே உயிருக்கு உயிராக எல்லா உயிர்களிலும் தோய்ந்து நிற்கின்றான். ஒரே பொருள் எல்லா உயிர்களிடமும் பரவி நிற்கின்றது. நம்முடைய ஐம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய கண் புறப்பொருள்களைக் காண்கின்றது. ஆனால், தன்னுடைய இயக்கத்திற்கே காரணமாகியுள்ள உயிரையும், அந்த உயிராய் நிற்கும் பரம்பொருளையும் காண்பதில்லை. மனிதன் தன்னுடைய உண்மைச் சொரூபத்தை அறியாமையில் வைத்திருப்பது மாயையாகும். இதுவும் இறைவனுடைய செயல்தான். கண் பிற பொருள்களைக் காணும். அகக்காட்சியைக் காணாது.

ஊனக் கண் குறைந்த அறிவைக் கொண்டது. ஞானக்கண் அல்லது அருட்கண்ணாலேதான் இறைவனைக் காண முடியும். அது அருள் நிலை. அது நமக்குக் கிடைக்கும்வரை, நாம் மருள் நிலையில் இருப்போம். அதுவும் இறைவனின் ஆற்றலே. இதை இறைவனின் திரோதான சக்தி என்று சொல்வார்கள்.

"மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடும்
உண்ணின்ற யோனிகட் கெல்லாம் ஒருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
அண்ணலும் இவ்வண்ண மாகிநின் றானே".

(திருமந்திரம் - 440)

ஆகவேதான் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் ஒவ்வோர் உயிரினிடமும் அவரவர் உள்ளத்தில் இருப்பதாகச் சித்தர்கள் உணருகிறார்கள். ''உள்ளத்துளேதான் கரந்தெங்கும் நின்றவன்'' என்கின்றார் திருமூலர் பெருமான். உடலுக்குள் புகுந்து உயிருக்குயிராய் நிற்கும் இறைவனை மக்கள் எளிதில் உணராத காரணத்தினால் இறைவனைக் கள்ளத் தலைவன் என்று அழைக்கின்றார். உள்ளமும், அதிலுள்ள பொருளும் எல்லோருக்கும் பொது. அந்த நிலையை அறியாத மக்கள் மாயக்குழியில் விழுந்து பாசத்தில் பதறுகின்றனர். மக்களுடைய மனநிலையை ஒட்டியவாறு இறைவன் அவரவருடைய மனதில் தென்படுகின்றான். உள்ளமாகிய மனமண்டலத்தில் ஒன்றி நிற்பவனாகவும் உள்ளான். சீவராசிகள் இறைவனைப் புறத்தில் வழிபட முற்படும்பொழுது புறத்திலும் எங்கும் வியாபித்த தன்மை பெற்றவனாக நிற்கின்றான். உண்மையில் எங்கும் உள்ளான். ஆனால், நாம் முகத்தின் கண்களால் பார்க்க முற்படும் பொழுது காணப்படுபவனல்லன். ஆகவேதான், ''கமழ்கடை நந்தி கள்ளத்தலைவன்'' என்று திருமூலதேவநாயனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்த உண்மையை முற்றிலும் உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள். உடலிலேயே இறைவனின் ஆலயத்தையும், கர்ப்பகிரகத்தையும் கண்டவர்கள். நமது நாட்டிலுள்ள கோயில்களின் அமைப்பைப் பற்றிச் சிந்தித்தால் வியக்கத்தக்க உண்மை வெளிப்படும். ஆலயத்தில் நம் கண் முன் தோன்றுவது முதலில் கோபுரமாகும். இந்த கோபுர வாயில் வழியாகக் கோவிலிலுள்ள பல பிரகாரங்களைச் சுற்றி இறைவனிருக்கும் மூலஸ்தானத்திற்குச் செல்கின்றோம். நமது உடல் திருக்கோயிலின் ஞாபக மூட்டுகிறது என்கிறார் திருமூலர் பெருமான். நமது உடல் இறைவனிருக்கும் இருப்பிடம் மட்டுமன்று. அவ்வாறு இறைவன் இருப்பதை நினைப்பூட்டும் சின்னமுமாகும். மனிதன் கட்டிய கோயிலைவிட நுட்பமான தன்மை வாய்ந்தது இறைவன் தனக்கெனக் கட்டிக் கொண்ட உடலாகிய திருக்கோயில். இந்த உடலுக்குள்ளும் நடுவில் இருதயமாகின்ற மூலத்தானம் இருக்கின்றது. உள்ளமாகிய இந்த இருப்பிடத்தில் இறைவன் தங்கியுள்ளான்.